

Téónak tele lett a hócipője a télel. Persze másfajta cipője nem is volt. Sem papucs, sem szandálja, de még egy nyamvadt vászoncipője sem akadt. Nyolcvan éve keményen dolgozott a Tél Projektben, de most belefáradt. Hogy lehet, hogy neki nem jár vakáció?! Náni bezzeg letudja a Nyár Dolgot három hónap alatt, aztán megy gombászni, szánkázni, szivárvány alatt szaladgálni. Mondjuk nincs is annyi teendője, mint neki: egy-két egyeztetés a legújabb fagyízzekekről, fürdőruhadivatrol, nyári táborokról, sütögetésekről, slussz-passz.

Na de neki? A listája már nem is lista, hanem végeleáthatatlan teendőgleccser. Mert mégis kire bízhatná Mikulás győzködését, hogy szedje össze magát, emelje fel a hátsóját a szánra, és röpülje körbe íziben a glóbuszt, még akkor is, ha éppen azon az estén mutatják be a kedvenc sorozata új epizódját, aznap fáj leginkább a kislábujja vagy kapott sütipfüfföt. Azt kérdezed, mi az a sütipfüff? Nos, a sütipfüff az, amikor csak annyit tudsz kinyögni, hogy pfüfff, mert még annál is jobban teletömte magad sütivel. Most nyilván arra gondolsz, Mimu, Mikulás felesége istenien süthet, ám az igazság az, hogy Mimu egyáltalán nem tud sütni. Mikulás viszont annál inkább. Mimu hiába győzködi, térjen át a salátákra, Mikulás egyik fülén be, a másikon ki.

Teónak nem csak Mikulással gyűlik meg a baja, az ő vállát nyomja a téli zenék, illatok és ízek összeállítása is. Hogy nem nagy dolog? Fahéj, narancs, szegfűszeg, egy kis csilingelés és ennyi? Kedves, kedves maradi kis barátom! Tudd meg, sokkal több illat, íz és hang létezik, ami illik a télhez. Teó ezért minden évben összehívja a THFT-t, vagyis a Téli Hangulatért Felelős Tanácsot. Három napig megállás nélkül sütiket, leveseket, italokat kóstolnak, fűszereket, növényeket szaglászni, miközben dallamok sokaságára fülelnek. Ebből aztán remek dolgok születnek. A tavalyi évben mondjuk történt egy kis malőr, Teó segédje, Balambér ugyanis véletlenségből összekeverte a *semmiképpen*, *soha*, *kizárt* listát a *mindenképpen*, *fantasztikus*, *örült jó* listával. Így esett, hogy az emberek megkóstolhatták, milyen a karamellás-majonézes süti, a popcornos tea, kipróbálhatták a

pillecukros hal illatú gyertyát, és meghallgathatták a Sártenger rockot a Cidri Srácoktól. Fogadjunk, ez téged is érdekel! Jól van, de csak egy strófát:

*Se híre, se hamva a hónak,
anyu mondja: lehull az majd holnap.
De hiába lesem, hasztalan várom,
nem jön a hó, a hó csak egy álom.
Csak a sár, a sár, beleragad a láb,
lenne csak egy kis hó legalább.*

Nem is rossz? Képzeld hozzá egy szakadt tangóharmonika és egy törött triangulum hangját szintetizátor aláfestéssel. Teót elárasztották a panaszlevelek: Fúj már, mi ez az ízé? Ki találta ezt ki?! Merénylet az emberi fül ellen!

És ha még csak ez lenne! Teó ugyanis nem csak az emberekért felel, dehogy! Mit gondoltok, ki intéz megfelelően pihe-puha avart a sünöknek, tágas, de azért elég otthonos barlangot a medvéknek, madáretetőt a teelő-, hátszelet a költöző madaraknak? Hát a csendes éjszakák, tiszta égbolt, zúzmárás fűszalak, jégvirágos ablakok, ragyogó napsütés csak úgy magától van? Ha látnátok Teó íróasztalát! Telis-tele táblázatokkal, grafikonokkal, naptárakkal. A tél nem játék. Felelősségteljes munka. Évzárás – évkezdés. Ünnepek, babonák, tervek időszaka. Na de ezen most dolgozzon más!

Amint március 1-jét mutatott a naptár, Teó összecsomagolt, hagyott egy százoldalas ütemtervet az asztalán Balambérnak és a többieknek, majd útra kelt. Úgy tervezte, sorra látogatja sosem látott kollégáit: Tildát, Nánit és Olivért.

Először Tildához, a Tavaszi Zsongás felelőséhez utazott el. Sosem repült még, ezért aztán izgult kicsit, már ha a kicsi azt jelenti, hogy csurom-csatakos-vizesre izzad kezed-lábad, és a saját neved sem jut eszedbe. Szerencsére egy kedves légiutaskísérő megnyugtatta Teót, egyúttal bekapcsolt neki egy vidám filmet, hogy gyorsabban teljen az idő.

Tilda a levele szerint éppen egy apró városkában tartózkodott, és előadást tartott a Méhek Céhének.

– Az én kedves barátom! – borult Teó nyakába, amikor az röpke tízórás utazás, három film és ezernyi mentolos cukorka után megérkezett.

Teó végigülte a méhek eligazítását, majd elkíserte Tildát a szokásos körútjára.

– Kétszáz éve varázsolok tavaszt, de soha nem unom meg – lelkengett Tilda. – Mi lenne, ha benézni a Szerelem Irányítóközpontba?

Teó épp válaszra nyitotta volna a száját, ám Tilda megelőzte, karon ragadta, és szaladni kezdett vele. Meg kell hagyni, egész jó formában van a korához képest! De mi lehet az a Szerelem Irányítóközpont? Hát a szerelem nem csak úgy terem, mint cseresznye a fán?

– Ha arra gondolsz, a szerelem nem véletlenek, szerencse és bizonyos levegőben lebegő bigyók eredménye-e, azt kell mondanom, nem. Keményen dolgozunk, hogy összehozzuk a megfelelő szerelmespárokat – magyarázta Tilda.

Teó csak ámult.

– Kedves munkatársaim, ő itt Teó, a Tél Projekt vezetője. Köszönjük meg neki hatalmas tapssal a téli romantikus pillanatokat! – csivitelte Tilda.

A kedves munkatársak erre olyan tapsviharban törtek ki, hogy csak úgy zengett az épület.

– Most pedig nézd meg, mit csinálunk! – ajánlotta a Tavasz Zsongás felelőse Teónak.

Hatalmas helyiségbe léptek, ahol ezernyi monitoron látszottak emberek, állatok és növények milliói.

– Hogy lehet ezen kiigazodni? – döbönt meg Teó.

– A lényeg a megérzés – rebegtette a szempilláját Tilda –, no és persze a számítások.

– És ha összekeveredik valami? – érdeklődött Teó.

– Ebben az esetben igyekszünk gyorsan helyrehozni a hibát – vágta rá Tilda. – Volt például egy elég kellemetlen eset, amikor egy kislány

beleszeretett a kertjükben lévő tölgyfába, alig lehetett bekönyörögni a házba, amikor esteledett. Vagy amikor egymásba gabalyodott egy csiga és egy mókus. Szegény mókus háromszor körbeugrálta a ligetet, míg a csiga egy arasznyit előrébb csúszott.

Teó a hasát fogta, úgy nevetett.

Az irányítóközpont után elmentek ebédelni egy kellemes kis helyre, és megegyeztek, Teó Tildával marad júniusig.

És mintha csak egy pillanat lett volna a tavasz, el is érkezett a nyár.

– Tovább kell mennem. Vár rám Náni! – búcsúzott Teó, amikor hajóra szállt.

Náni két napi hajóútra volt. Teó magával vitte azt a sok szép dolgot, amit Tildával gyűjtött. Vitte a virághagymákat, befőttesüvegben a tavaszi szellőt, az ázott friss fű illatát egy vászonzacskóban, no meg az ezernyi szép emléket.

A vízen ringatózva azonban elfogta egy különös érzés. Először az ágya jutott eszébe: milyen jó volna belefeküdni. Aztán beugrott a csípős, fagyos esték illata, majd – és ezt nehezen vallotta be még magának is – megjelent előtte az asztala a sok-sok táblázattal, és nagyon szeretett volna ott ülni. Hogyhogya nem keresi senki? Miért nem kapott egyetlen levelet, telefonhívást, üzenetet sem Balambértól és a Tél Csapattól? Különös... De ha ennyire nem hiányzik, hát tényleg oldják meg őket!

Náninál csak úgy szikrázott a nap. De ez nem az a szikrázás volt, amit derengő decemberi reggeleken lát az ember, sem a februári tiszta égbolton ragyogó nap fénye. Perzselő, tüzes napsugarakat érzett az arcán.

– Vegyél fel fürdőgyát! – integetett ki neki a Nyár Dolog szikráztatója a helyi strand nagymedencéjéből.

Teónak azonban nem volt fürdőgyája, és az igazat megvallva úszni sem tudott. Hogy tudott volna? A táblázatrajzoláshoz, adatok egyeztetéséhez egyáltalán nem szükséges, ahogy a hógolyógyúráshoz, jégszoborfara-gáshoz és fagyöngyválogatáshoz sem.

– Holnap – intett vissza zavartan, és a büfé felé vette az irányt.

Olyan nagy volt a választék jégkrémekből, hogy azt sem tudta, melyiket válassza. Végül egy háromszínű mellett döntött.

– Juj, de hideg! – borzongott meg, amikor belekóstolt.

– Még hogy hideg! – kacagott Náni, aki idő közben kimászott a medencéből. – Hiszen egész évben a télen dolgozol!

– Az valahogy más... – gondolkodott el Teó.

A következő napokban beszerzett egy pár karúszót, fürdőnadrágot, napszemüveget és egy jó nagy szalmakalapot. Nánival kipróbálta a vízi csúszdát, a görkorcsolyázást, a szalonnasütést, még a kerti mozizást is.

– Meg tudnám szokni – sóhajtott egy nap, amikor épp a hintaágyban szürcsölte a szörpöt.

– Ugye? – mosolygott Náni.

Ám Teónak megint beugrott az otthona. Az egész éves készülődés, a várokozás, hogy amikor elérkezik az ő pillanata, biztosan készen álljon. Üzenetet még mindig nem kapott az otthon hagyott csapattól, pedig akárhogy is számolta, már csupán négy hónap volt hátra a nagy, december 1-jei indulásig. Talán mégis haza kellene utaznia. De mégsem! Vakáción van. Meglógott. Megírta, hogy csak decemberre megy haza. Hogy nézne ki, ha előbb érkezne?

Amint megjelentek a fákon az első sárga levelek, Teó továbbutazott Olivérhez, az Őszmesterhez. Buszra szállt, vonatra váltott, aztán jó sokat baktatott felfelé a dombra, ahol Olivér lakott. Alig bírta húzni a bőröndjét. Náni ugyanis csomagolt neki egy egész csomó mindent: napfénypasztyillát, hógömbbe zárt miniatűr medencét, fagyí formájú jegyzetömböt, na meg egy kerti sütögetés illatú légfrissítőt.

– Szél hozott! – üdvözölte Olivér egy szál alsóban.

Mindig ezt csinálta az első munkanapja előtti napon, vagyis augusztus 31-én. Egész nap alsógatyában lófrált a házában, teát ivott, gőzgombócot evett, lemezt hallgatott. Megrögzött agglegény volt, még egy témába vágó klubhoz is csatlakozott. A szabályzat szerint csak az lehetett tag, aki már legalább három szerelmi csalódáson átesett, aki képes volt magára mosni, és vállalta, hogy évente egyszer megvendégeli a többieket.

– Végre ideértem – mosolygott Teó.

Soha nem találkoztak még, minthogy Teónak egy szabad perce sem volt az elmúlt nyolcvan évben. Leveleket ugyan váltottak, amiket Olivér szélpostán küldött, Teó pedig megkérte Mikulást, ha arrafelé jár, dobja be a barátjának.

– Kerülj beljebb! – invitálta Olivér.

Olivér házának falát festmények díszítették, amiket még abban az időben készített, amikor hitt a szerelemben, és nem volt megrögzött agglegény. Teót egy picike festmény különösen elbűvölte, habár nem tudta volna megmondani, mit lát rajta.

– Ez ki? – bökött rá a képre.

– Vilma – felelte Olivér szűkszavúan.

– Vilma?

– Nem bírta az esőt meg a ködöt. Hiába mondtam, hogy ez nem úgy megy. Azzal gyanúsított, hogy mogorva vagyok, szürke és... Még a sütötököt sem szerette. Elhiszed ezt?

Teó máris táblázatokat, grafikonokat és terveket látott maga előtt. Egy új feladatot. Aztán eszébe jutott, hogy vakáción van. Nem, azért sem fog új projekten dolgozni! Habár biztosan van valami módja, hogy ez a szóban forgó Vilma kisasszony megszeresse az ősz, és vele együtt Olivért.

– Várjunk csak! Ki felel most a télért, ha te itt vagy? – szakította félbe Olivér Teó elmélkedését.

– Hagytam a többieknek egy tervet. Majd megoldják. Ha meg nem... – azzal Teó kinézett az ablakon –, akkor elmarad a tél.

Ahogy Olivér elment a klubba, Teónak remek ötlete támadt. Felhívta Tildát, és megkérdezte, volna-e rá mód, hogy Olivér visszahódítsa Vilmát. Tilda rögvest ráállította az ügyre a legügyesebb szerelem-keverőjét. Annyit kért csak Teótól, hogy intézze úgy, Olivér a megadott időben a megjelölt helyen legyen.

– Mit is csinálunk itt? – morogta Olivér egy héttel később a szőlőtőkék között ácsorogva.

Naplemente volt, kellemes, hűs szellő fújdogált. És akkor felcsendült a legszerelmesebb téli dal, amit valaha is írtak. (A felcsendülés igazából azt jelentette, hogy Teó feltartott telefonnal állt a kis házikó sarkában, úgy bömböltette a legeslegszerelmesebb téli dalt.) És akkor megjelent Vilma.

– Mit csinálunk itt? – kérdezte Olivértől.

Olivér szóhoz sem jutott. Teó lerakta a kis ház elé a piknikkosarat, és elselelt. Olivér egy hétig nem ment haza, akkor is csak azért, hogy bemutassa Teónak a menyasszonyát, Vilmát. Teó hosszú idő után újra érezte azt a jóleső bizsergést a pocakjában, amit mindig, ha beváltak a tervei.

Teltek-múltak a hetek, Teó tököst faragott, gesztenyét süített, levelet gereblyézett, és megszervezett néhány őszi túrát Olivér helyett, aki szerelmi mámorban lebegve rá se rántott az ősze. Aztán amikor már szinte egyetlen levél sem maradt a fákon, egy hideg és komor november végi éjszakán Teó álmot látott. Ezernyi-milliónyi kisállat kuporgott a fagyos éjszakában. Emberek bámultak a sötétbe szürke, sivár otthonaikban. A teának nem volt íze. A rádióból ugyanaz a dallam szólt naphosszat. Eltűnt a világból a tél a színeivel, ízeivel, hangjaival és érzéseivel együtt.

– Haza kell mennem! – ugrott ki az ágyból a Tél Projekt felelőse.

Sebtiben elbúcsúzott Olivértől, felpakolta a sok-sok préselt levelet, az óriási üveg gesztenyebefőttet és az őszi naplementék narancssárga-rózsaszínjét, amit összegyűjtött, és nekiindult. Buszra, vonatra, villamosra, trolira, fogaskerekűre szállt. Öt napig utazott. Látta elmúlni az őszt, és attól félt, utána semmi sem jön. Hiszen nem keresték, ő pedig semmit, de semmit nem szervezett meg. Három napja van. Három nap alatt képtelenség megszervezni a telet, egyszerűen lehetetlen...

Olyan fáradt volt a sok utazástól és aggodalmaskodástól, hogy szó szerint beesett az ágyába, és csak másnap tért magához. Egyből az irodába sietett. Ott érte az első meglepetés. Senkit nem talált bent. Ilyenkor már mindenkinek nyüzsögnie kellene, szervezkedni... Egyre jobban összeszorult a torka a gondolattól, hogy ilyen meggondolatlanul itthagytott csapat-papot. Hogy lecsillapítsa a rátörő nyugtalanságot, készített egy teát.

– Ez meg milyen tea? – csodálkozott, amikor belekortyolt.

Szemügyre vette a dobozt, amiben a teafiltert találta, és döbbenet betűzte a feliratot:

TEÓ KEDVENCE

– Nem értem – vakarta a fejét.

De alighogy felocsúdott, jött a következő meglepetés. Ismerős hangokat hallott, ám mintha nagyon messziről jöttek volna.

– Van itt valaki? – kérdezte bátortalanul.

Semmi válasz. Már épp elindult, hogy utánanézzon, merre lehetnek a többiek, amikor egy meglehetősen pofás papírrepülő landolt a lába előtt.

GYERE AZ UDVARRA!

Honnan a csudából érkezhetett, és egyáltalán, mit akar ez a repülő? Azért csak elindult az udvarra. Lehet, hogy egész idő alatt csak papírrepülőzött, meg teásdobozokat címkézett a Tél Csapat? Már ott tartott, hogy inkább visszafordul, amikor meglátta az udvart. A jégszobros, forró csoki illatú udvart, ami fényárban úszott, és ahol ott várta az összes munkatársa.

Az egyikük TÉL HOZOTT, TEÓ! feliratot tartott, a másikuk pedig átnyújtott neki egy díszes papírlapot.

– Jó, hogy visszajöttél! És jó, hogy ránk bíztad a Telet! El sem tudjuk mondani, milyen hálásak vagyunk érte! Erre várunk nyolcvan éve! – ölelte meg Balambér Teót.

– De hát egyszer sem hívtatok! – értetlenkedett Teó.

– Nem értünk rá. Tudod te, milyen sok munkával jár a Tél Projekt? – nevetett Balambér.

És akkor végre leesett Teónak, hogy a kollégái mindent előkészítettek, mindent kézben tartottak, amíg ő távol volt. Hogy végre mindenki hozzátehetette a magáét a Télhez.

Így esett, hogy mire az első hó leesett, Teó asztaláról eltűntek az irathalmok, sőt, maga az asztal is átköltözött a többi asztal közé. Teó pedig elhatározta, hogy ezután majd minden évben meglátogatja a barátait. Mert már tudta, hogy a Tél nem egyszemélyes projekt.

név: iskola: osztály:

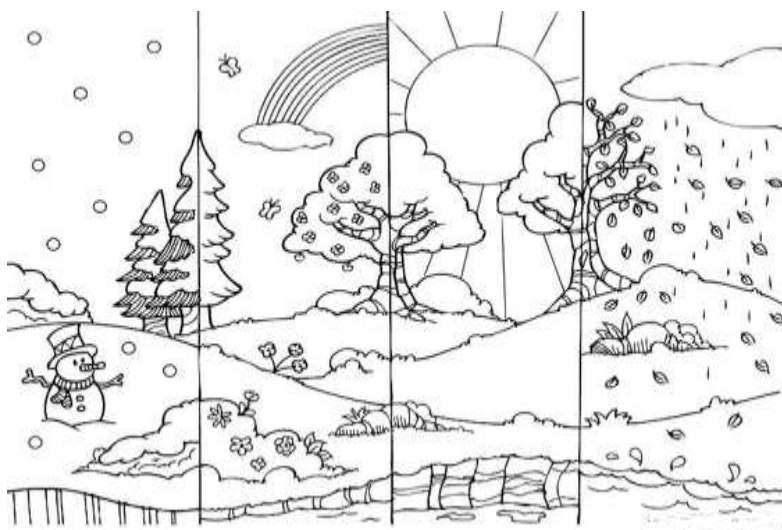

2023-2024
3.-4. osztály
4. forduló

Maksai Kinga: A Tél Projekt

In.: Puhapehely: Téli mesék (szerk. Lovász Andrea)

[Budapest]: Cerkabella Könyvkiadó, 2023

1) Ki melyik évszak felelőse? (Két kakukktójt is találsz!)

Náni

Teó

Balambér

Tilda

Olivér

Mimu

Őszmester

Tél Projekt

Tavaszi Zsongás

Nyár Dolog

2) Mit csinált Teó március 1-én?

.....

.....

.....

3) Mit jelentenek a fogalmak? *(Olvastál róluk a mesében, írd le röviden saját szavaiddal!)*

sütipfüff:

.....

THFT:

Szerelem Irányítóközpont:

.....

4) Kihez, milyen járművel utazott Teó? *(Húzd össze az összetartozókat!)*

	busz
Tilda	repülő
Olivér	hajó
Náni	vonat
	troli

5) Kitől milyen ajándékot kapott/hozott Teó? *(Írd a neve alá a betűjelét!)*

Tilda

Náni

Olivér

.....

.....

.....

a) napfénypasztilla

e) kerti sütögetés illatú légfrissítő

b) virághagymák

f) fagyí formájú jegyzetömb

c) gesztenyebefőtt

g) befőttesüvegbe zárt tavaszi szellő

d) préselt levelek

h) hógömbbe zárt miniatűr medence

6) Mit jelent, hogy a Tél nem egyszemélyes projekt?

.....

.....

.....

Következő (5.) feladatlap: 2024. január 23-án, kedden
A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.